

har jeg ganske vist ikke udtalt. Jeg har kun i Princippet sagt, at man der var naaet videre end her. Men jeg tror, at hvis man skal overføre det samme System paa dansk Grund, maatte man skride til enkelte Forandringer. Naar det ærede Medlem imidlertid udtalte, at man har saa ringe Grund til at glæde sig over den Ordning, man har naaet der, at man endogsaa til Sverige indfører Medicin her fra Landet, turde det dog maasse være en lille Overdrivelse. Det, man indfører her fra, er visse Giftstoffer, som man ikke har saa let ved at faa der, i alt Fald ikke uden Recept, f. Eks. Aloe, som indføres i store Masser fra Danmark. For Resten er Forstellen i Prisen ikke saa kolossal, at det kan betale sig at foranstalte nogen almindelig Indførsel af det Stof fra Danmark til Sverige, idet det, der her betales med 100 Ore, i Sverige koster 126 Ore. Det er ganske vist nogen Forhøjelse, men det er dog ikke en Forhøjelse af den Art, at der vil kunne blive Tale om et saa faretruende Forhold, at Svenskerne i al Almindelighed ville indføre Medicin herfra. Naar vi i det hele taget ere inde paa Afsløsningspørgsmaalet, skal jeg nævne, at vi have herhjemme Mænd, der have talt for dette, og det endogsaa Medlemmer af det ærede Medlems eget Parti, f. Eks. Repræsentanten for Københavns 4de Valgkreds (Scharling), der i „Nationaløkonomist Tidsskrift“ har fremstet sine Tanker om, hvorledes man maatte skride til en Afsløsning herhjemme, og har brugt en Udtalelse, som jeg med den ærede Formands Tilladelse skal oplæse. Han siger: „Apotekerne have ikke noget Brev paa, at vi til alle Tider ville have Justitsministre, der ere lige saa humane og hensigtsagende over for dem som de hidtilværende, og det kan meget vel tænkes, at der — endog i et i det hele konservativt Ministerium — kan komme en paa dette Omraade mere radikal Minister, der ikke mener at behøve at tage Hensyn til de Røbesummer, som Hænderhaverne af reelle Privilegier selv frivillig ere gaadede ind paa at erlægge, men mener, at det maa blive deres egen Sag, om de have overburderet den Genstand, de have købt, ligesom i andre Tilfælde, hvor en Ejendomsløber har spekuleret galt.“ Jeg tror, at naar man virkelig skrider til en Afsløsning eller, hvad jeg vil anse for det bedste, til, at Staten indløser alle Privilegier, vilde man spare vedkommende for den Fare, der ligger i, at Kræften en Gang kunde indtræde. Hvis Spekulationen fortsættes, vil jeg ikke anse det usandsynligt, at et saadant Kræft kan komme.

Jeg skal endnu kun rette en enkelt Bemærkning til det ærede Medlem for Fredensborg (S. Hage) som i sin sidste Udtalelse udtalte, at man kunde sammenligne et Apotekerprivilegium med en Forretning som Væssel og Bett. Naar Væssel og Bett blot have tilstrækkelig stor Kapital til at drive deres Forretning med, er der ingen, der har Ret til at berøve dem denne eller gøre Indgreb i den, fordi den skyldes god Forretningsledelse, stort Vareindkøb osv. Men denne Sammenligning svarer ikke rigtig til de faktiske Forhold, naar vi vide, at Apotekernæringen hviler paa et Privilegium, og at man i Kraft af dette Privilegium har været i Stand til at forhindre, paa Trods af Regeringen, at ny personlige Apoteker ere blevne anlagte. Jeg nævnte i mit første Foredrag i Dag, at det har været umuligt at faa ny konkurrerende Apoteker oprettede i Bher, der forlængst burde have haft faadanne. Der er Mænd, der der saa at sige have erhvervet et Monopol og ikke et Privilegium. Man har i en længere Mærætte kunnet forhindre ny Apotekers Oprettelse der. Men vi ere ikke interesserede i Monopolbøjsenet. Man kan ikke anstille Sammenligning mellem en Monopoltilstand og en privat Forretning som Væssel og Bett, lige over for hvilken et hvilket som helst Firma kan nedsætte sig og konkurrere.

Den ærede Minister har fremstet et Par Bemærkninger som jeg skal tillade mig at knytte et Par Bemærkninger til. Saaledes udtalte han, at der ikke paa Apotekernes Side viste sig nogen Tendens til nogen Afsløsning. At de Apotekere, der sad i Kommissionen ikke have følt lyst hertil, kan maasse forstaas. Hvis f. Eks. en Apoteker har en Søn, som han ønsker at overdrage sin Forretning, vil han næppe føle sig interesseret i, at man skrider til en Afsløsning. Det er ret menneskeligt, skønt det ingenlunde er utæneligt, at en saadan ung Mand under en kommende Samsundstilstand kunde faa om end ikke et saa lukrativt Levebrød som det, det her drejer sig om, saa dog et, der gav tilstrækkelig til at føre et økonomisk uafhængigt og sorgfrit Liv. Men i øvrigt foreligger der Bevis for, at man ogsaa fra Apotekernes Side her i Landet ønsker Afsløsning. Jeg skal saaledes nævne, at Apoteker Ballhausen i Aalborg netop arbejder for, at der kan ske en Afsløsning og agiterer blandt de jydste Apotekere for en Forandring paa dette Omraade. Dette turde være Bevis for, at der ogsaa blandt Apotekerne findes en Forstaaelse af, at Tilstanden ikke er holdbar i Længden. — Den højtærede Minister